

‘Ο λαιμός του είχε τὰ ἴδια σημάδια....

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Μ Π Α Δ Α Ο Ο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Τὸ κορμί Σαιν-Μαρτίν-ντε Μπουά εἶνε ἀνάστατο. Οἱ χωρικοὶ ἔχουν καταλήθει ἀπὸ τρέμου καὶ φρίκης. Καεὶς δὲν τοῖμα νὰ ξενιτίσῃ ἀπ’ τὸ σπίτι του μὲλις νυχτῶς. Νομῆει κανεὶς πὺς ἐνδοκίμηι στὸν δουτιχισμένο αὐτὸ τόπο μάργες, διαβόλοι, βουκόλακες...)

Μυστηριώδεις δολοφονίαι διαπράττονται ἀλλόκοτες κοραγές ἀκινεῖνται μετὰ στήν νύχτα, ἀόρατα χερά χτυποῦν τοὺς διαβάτες στοὺς δρόμους, ἀόρατοι ἀνδρες ποὶ σπαραγγίζονται, κορμὶ νὰ καταστῇ δυνατὸν ν’ ἀκαταληφθῶν οἱ δοῦσαι ἢ τὰ ἔχη των...)

Μυστηρίων καὶ φρίκης κινεῖται τοὺς πάντας!... Ἐξαφνα γίνεται καὶ μ’ ἀπίστευτο ἀκτροχιάσματος τοῦ τοπικοῦ τρένου. Ἐντρομοὶ οἱ ἐπιβάται τρένου στοὺς δρόμους κοραγγίζονται καὶ καταφεύγουν στὸ ξενοδογεῖο τῶν Ρουμιλιόν, ὅπου καὶ ἄλλοι χωρικοὶ εἶνε συγκεντρωμένοι καὶ συζητοῦν τὸ τελεντιό γεγονός...)

Εἶνε νύχτα. Τὸ ξενοδογεῖο κλειθεῖ. Μένουν νὰ κοιμηθῶν ο’ αὐτὸ ἐκτός τοῦ ξενοδόγου καὶ τῆς γυναικας του καὶ ὁ Μπλοντέλ μὲ τὸν συγγροῖόν του Πατριζίος. Ἐνῶ συζητοῦν ἀκούθη ἔξαφνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδογεῖου βόγγητ, οἱ κἀπὸν νὰ σκοτιώσων! Φρίκη καὶ τρόμος τοὺς καταλαυρήναι.

Βόγγητ ἔκουσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους τὴν νύχτα καὶ οἱ ἐδολερορήθησαν ὡς τόσα. Τὰ ἴδια ἀλλόκοτα βόγγητ, ποὺ προκαλοῦν ἀνατριχίσει καὶ παγοῦν τὸ αἷμα!...

Τὶ συμβαίνει λοιπὸν; ποῦν σκοτιώσων ἀπ’ ἔξω; Ποῖς κἀκούω τοὺς ἀπειλεῖ; Ὁ Πατριζίος τρέμει δὲκλήρος. Ὁ Μπλοντέλ θέλει ν’ ἀνοίξῃ. Σπυροῦν καὶ οἱ ξενοδόχοι, τορμαγμένοι καὶ αἰτοὶ καὶ γριμάτοι ἀγωνίω...)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄν μποροῦσε κανεὶς νὰ πιᾶσῃ τοὺς λησταὶ ἐπ’ αὐτοφῶν! εἶπε ὁ περσοδεῶν ἀντιλόσπος. Πιστεύω πὺς θὰ γλυτοῖναι μετὰ καὶ καλῆ!

Σωπᾶσαι! κινῆθης ὁ Ρουμιλιόν. Μην ἀνακατεῖσαι μετὰ τοὺς. Θα σὰς φέρῃ χροῦσουζιά! Σπυροῦν τὸν Καμὺς καὶ τὸ Λομπάρ!

Ἐπὶ μιλοῦσαν καὶ αὐτοὶ γιὰ τοὺς δολοφόνους καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς σκοτώσων... ***

Ὁ Μπλοντέλ, ποὺ ταξίδευε ὅταν ἔγιναν τὰ δύο πρώτα ἐγκλήματα, ἔφησε πληροφορίες. Ὁ Ρουμιλιόν ἔφησε πρώτα ν’ ἀκούσῃ στήν πόρτα, ἔπειτα, μὴν ἀκούγοντας τίποτα, ἔβησε στοὺς συγγροῖους του.

— Νὰ πὺς; ἔγινε ἡ τραγωδία, εἶπε ὁ Λομπάρ καὶ ἡ θεὰ του εἶχαν πλαγιάσῃ, ἀφῶ κλειθῶσαν καὶ ἀμπάρωσαν τὸ σπίτι τους, ὅπως συνείδηζαν νὰ κάνουν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ. Τὰ δωμάτια καὶ τῶν δύο ἦταν στὸ ὑπόγειο. Ὁ κορυεὺς κοιμώταν, ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσε νὰ τὸν σκοτυᾶ ἡ γρηρ θεὰ του, ποὺ ὄρθια κοντὰ στὸ κρεβάτι του, τοῦ

ἔλεγε ν’ ἀκούσῃ τί γινόταν ἔξω. Ὁ Λομπάρ ἀφιγροῦσθη καὶ ἀκούσε βόγγητ. Ἦτανε σάν ἀγκομαχητὰ, ἀνακατεῖναι μετὰ πνιγμένες κοραγές. Σηγώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀνάψῃ τὸ κερί καὶ πήρε ἓνα ρεβόλβερ. Ἦ θεὰ του βλέποντάς τον νὰ δπλῆζεται τοῦ ἐφώναξε:

«Γιὰ τ’ ὄνομι τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀνοίξῃς!» Μὰ ὁ Λομπάρ ἐπληρίασε στήν πόρτα καὶ, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ, οὔτησε:

Ποῖος εἶν’ ἐκεῖ; Ποῖος κλαίει; Καὶ ἀιέσως μιά φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε: — «Εἶμι’ ἐγὼ ἡ Ζωή. Αὐτηθῆσε τὰ σπῆτια τῶν ἀνθρώπων!» — Τί ἤθελε νὰ πῇ; — οὔτησε ὁ Μπλοντέλ. — Εἶνε μὴ ἐκφραση τῆς Ζωῆς.

Τὸ κορμὶ αὐτοῦ ἔῃ σὰ ἔξω τότε στήν καλύβα τῶν ἀδελτῶν τῆς, τότε ἀπὸ δάτοι. Κε’ ἔπειδ’ εἶ ἀδελφρα τῆς μιλοῦνε μετὰ τοὺς ἓνα διὰ τοὺς γλωσσῶν ἴδιων, αὐτὴ μιλάει μ’ ἓναν ἀλλοιώτικὸ τρόπο ἀπ’ ὅ,τι μιλοῦν οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι.

— Ἐ, τότε εἶνε πὺς φανᾶν πὺς αὐτὴ ἦταν! — Π-ριμένετε... Ἦ ὄνα ἦσανε δέκα καὶ αὐτὴ, τὸ βράδυ καὶ ὁ

Λομπάρ, ποὺ τὴ συμβουλή τῆς; θέλει τον ἀνοῖνε τον πόρτα καὶ κῆταῖε σὲν δρόμο. Ἦ νύχτα ἦτανε φοβερὴ, καὶ αὐτὸς δὲν εἶδε τίποτα. Τὰ βόγγητ εἶχανε πᾶρει καὶ γρηρ ββισίλευε σιωπῇ. Τότε ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξαναπλῆρασε. Ἐπίσης καὶ ἡ θεὰ ἐπλογῆσε μὰ δὲ μῆρσε νὰ κλειθῇ μετὰ ὅλη τὴ νύχτα.

— Δὲ μπορῶ νὰν τὸ πιτῆρω!... εἶπε ὁ Πατριζίος. Ἄν δὲν εἶχε κλεισθῇ μᾶτι, ὅπως λέει, τότε θ’ ἀκούγε!

— Ἦ γρηρ ὀρίζεται πὺς δὲν ἔκλεισε μᾶτι καὶ ββισίλευε ἀκούει ὅτι ἡ πόρτα τῆς κἀμῆρας τῆς ποὺ συγγροῦναι μετὰ τὴν κἀμῆρα τοῦ ἀνημιού τῆς, εἶχε κἀνεῖ ἀνοικτῇ. Το πρώτ’ σηγώθησε καὶ ὅπως παν α, ἀνοῖσε τὰ πυροῦσφρακα τῆς κἀμῆρας τοῦ ἀνημιού τῆς. Γρηρῶντας ξαναπῆρασε μὴ βλέποντάς τον σὲν κρεβῆτι του. Τὰ σεντόνια ἦτανε μισογρηρῶσμενα, σάν νὰ εἶχε σηγώθῃ πᾶ ὁ θεός. Μὴ μποροῦντας νὰ ἐξηγήτῃ τὸ πῶγμα, ἡ θεὰ του πῆρε ἀπὸ μαγαζὶ ποὺ συγγροῦναι μετὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἴδια στιγμή εὐτησε μιά τρωικὴ κοραγῆ. Τὸ σῶμα τοῦ δυστυχημένου τοῦ κορυεῦ κρημόταν στὸ τῆριον τοῦ μαγαζιοῦ, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ γαζιοῦ. Τὴν πρώτ’ στιγμή φαντάσθησε πὺς ἐπρόκειτο γι’ αὐτοῖντοια. Μὰ ὁ γιατροῦ Ὀνορὰ καὶ ὁ ἱατροδικαστῆς ἐπιστορήσαν, οἱ πῶτες ἔγινε ὁ στραγγαλισμὸς καὶ ὕστερα τὸ κρεμᾶσμα.

— Ὡ! φοβερός στραγγαλισμὸς!...

— Καὶ τοσο αἰφνίδιος, ποὺ ὁ δυστυχημένος δὲ μῆρσε νὰ φωνᾶξῃ. Γιατὶ καὶ ἓνα βγγητὸ νάβγαζε, ἡ γρηρ θαν τ’ ἀκούγε. Ἐ-

Ἐφτασε ὡς στὴ γρηρ τοῦ δρόμου καὶ ἐκῆταξε δεξί καὶ ἀριστερὰ.

